

DVIE KOZE

Liepa, tašta gospa, vitoroga koza
Šetala kraj vode u nedjeljnom ruhu.

Što je na njoj svila,
Neka bi i bila,

Ali što će šešir, a na kozjem uhu?
I što postolice laštene obuva,
Ako nije možda, da si papak čuva?

Onkraj vode pako druga koza šeće,
Našoj liepoj gospi suparnica krvna —

Naša da će tamo,
Druga da će amo,

Te u isti časak pošle preko brvna.

Brvno uzko,
Bit će zla!

— Kratkovidna gospo, kuda srnjate?

Red je, da ja prva priedem,
Vi da čekate!

— Ja da čekam!? Nije nego!
Zašto, molim vas?
Pa od teškog uzbuđenja
Mekeće joj glas.

A pod brvnom klocku vali,
Gorsko tepče, potok mali,
Vrtlogom se vije,
Koliko se smije!

Nasred brvna sučelice
Stoje biesne protivnice:
Sopću grudi, biju papci,
Skliznuli šeširi —
Izpod svakog iznenada
Par rogova viri —
Te od biesa i od muke
Izišle su — — koze puke!

— Dođi, kozo, ako smiješ!
— Eto, kozo, nikad bolje! . . .
Dvaput nogom, dvaput rogom,
Pa se svale obje dolje!

Ruka pravde u toj stvari
Bješe potok, a pod brvnom:
Te odnese obje gospe
Zajedno sa parbom krvnom.